

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Petra Mikeše a soudců Jitky Zavřelové a Milana Podhrázkého v právní věci žalobkyně: **Johny cars s.r.o.**, se sídlem J. Mařánka 1163, Milevsko, zastoupené Mgr. Vladislavem Jirkou, Ph.D., advokátem se sídlem Václavské náměstí 807/64, Praha 1, proti žalovanému: **Úřad práce ČR - Krajská pobočka pro hl. m. Prahu**, se sídlem Domažlická 1139/11, Praha 3, ve věci ochrany proti nečinnosti žalovaného, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 15. 9. 2020, čj. 11 A 54/2020-31,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobkyni **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobkyně požádala 29. 4. 2019 o příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením na chráněném trhu práce podle § 78a zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, a to za období 1. čtvrtletí 2019. Žalovaný následně toto řízení přerušil rozhodnutím ze dne 24. 6. 2019, čj. UPCR-AA-2019/188100, které odůvodnil tím, že ve vztahu k žalobkyni byly zahájeny úkony trestního řízení pro podezření z trestného činu dotačního podvodu podle § 212 trestního zákoníku, a to v souvislosti s čerpáním příspěvku podle § 78a zákona o zaměstnanosti v roce 2017. Jelikož si žalovaný nemohl podle § 57 odst. 1 písm. c) správního řádu učinit úsudek ohledně toho, zda byl spáchán trestný čin, řízení o žádosti přerušil podle § 64 odst. 1 písm. c) správního řádu do vyřešení této předběžné otázky.

[2] Žalobkyně následně 20. 6. 2019 podala žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu nadřízenému správnímu orgánu žalovaného, Ministerstvu práce a sociálních věcí. To této žádosti nevyhovělo usnesením ze dne 28. 6. 2019, čj. MPSV-2019/129897-421/1, protože přerušением řízení přestaly běžet lhůty pro vydání rozhodnutí podle správního řádu. Žalovaný tyto lhůty tedy nepřekračuje a není ani nečinný. Opětovně o uplatnění opatření proti nečinnosti žalobkyně požádala 8. 4. 2020.

[3] Následně se žalobkyně domáhala ochrany před nečinností žalobou, které městský soud v záhlaví označeným rozsudkem vyhověl a uložil žalovanému povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobkyně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Městský soud poukázal na splnění podmínky pro podání žaloby v podobě vyčerpání prostředků ochrany před nečinností podle správního řádu (§ 79 odst. 1 s. ř. s.), kterou žalobkyně naplnila podáním výše uvedených žádostí. Neztotožnil se s argumentací žalovaného, podle kterého žalobkyně tuto povinnost nesplnila, protože nepodala odvolání proti usnesení o přerušení řízení; takové odvolání totiž není prostředkem na ochranu před nečinností, jak dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 12. 4. 2013, čj. 5 Ans 4/2012-20, č. 2871/2013 Sb. NSS.

[4] Ohledně samotné otázky, zda přerušением řízení brání přezkoumávání nečinnosti soudem, městský soud neshledal důvody odchýlit se od své dosavadní rozhodovací praxe a usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2014, čj. 7 Ans 10/2012-46, podle něhož může soud posoudit, zda v daném případě bylo přerušением řízení namístě. Obecně podle § 64 ve spojení s § 57 správního řádu platí, že správní orgán může řízení přerušit, pokud vyvstane předběžná otázka; pokud si o takové otázce nemůže učinit úsudek (což se týká i toho, zda byl spáchán trestný čin), řízení přerušit musí, neboť nemá jinou možnost. Musí však jít o otázku, která je pro posouzení dané věci nezbytná. Tak tomu v daném případě ovšem nebylo, protože otázka trestní bezúhonnosti žadatele není v rámci daného řízení předběžnou otázkou. Žadatel musí podle § 78a odst. 8 písm. a) zákona o zaměstnanosti k vydání rozhodnutí o žádosti o vyplacení příspěvku splnit tři podmínky: (1) mít uzavřenou s Úřadem práce příslušnou dohodu; (2) podat žádost o přiznání příspěvku; a (3) splňovat podmínku „bezdlužnosti“. Jiné podmínky splňovat nemusí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014-46, bod 42). Odsouzení žalobkyně pro podvod v souvislosti s poskytováním daného příspěvku by sice opravňovalo žalovaného k výpovědi dohody, tato výpověď by nicméně neměla přímý vliv na právo na vyplacení příspěvků. Žalovaný následně může rozhodnout o vrácení poskytnutých příspěvků vyplacených podle § 78a odst. 10 zákona o zaměstnanosti. Oprávnění rozhodnout o povinnosti vrátit příspěvek však nelze ztotožňovat s právem žalovaného příspěvek neposkytnout; takový postup mu zákon o zaměstnanosti neumožňuje. Pro rozhodnutí o vyplacení příspěvku tedy nepředstavuje předběžnou otázku okolnost, zda je žalobkyně trestně bezúhonná či zda je proti ní vedeno trestní stíhání. Proto nebyl dán zákonný důvod pro přerušением řízení. Žalobkyni sice vzniká splněným podmínkám nárok na vyplacení příspěvku, to však neznamená, že by žalovaný musel rozhodnout o vyplacení v požadované výši. Podle § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti se totiž příspěvek poskytuje jen ve výši odpovídající podílu na skutečně vynaložených prostředcích. V případě pochybností, zda byly tyto prostředky skutečně vynaloženy, je na žalovaném, aby zjistil skutečný stav. Pokud nepůjde o skutečně vynaložené prostředky, rozhodne podle § 78a odst. 8 písm. c) a d) zákona o zaměstnanosti o nevyplacení příspěvku.

pokračování

II. Obsah kasační stížnosti

[5] Proti rozsudku městského soudu podal žalovaný (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel nadále zastává názor, že nebyl nečinný, protože rozhodl o přerušení řízení. Proti rozhodnutí o přerušení řízení mohla žalobkyně podat odvolání, což však neučinila. Nesplnila tak podmínky pro podání žaloby na ochranu před nečinností a opačný závěr městského soudu je nesprávný. Otázka, zda bylo rozhodnutí o přerušení řízení zákonné, totiž měla být předmětem odvolacího řízení. Poskytování příspěvků navíc představuje nakládání se státními prostředky. Stěžovatel sice může rozhodnout o vrácení příspěvků, z praxe ale vyplývá, že úspěšnost vymožení již poskytnutých příspěvků je velmi nízká. Stěžovatel dále uvedl, že považuje probíhající trestní řízení za relevantní předběžnou otázku pro vydání rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, a tudíž je správné rozhodnout při její existenci o přerušení řízení. Pokud by tomu totiž tak nebylo, zákon by umožňoval poskytnout příspěvek i žadatelům, kteří byli pravomocně odsouzeni pro dotační podvod v souvislosti s čerpáním příspěvku. Tento názor potvrdilo i Ministerstvo práce a sociálních věcí v usnesení, jímž nevyhovělo žádosti žalobkyně o uplatnění opatření proti nečinnosti.

[6] Žalobkyně se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů.

[8] Kasační stížnost není důvodná.

[9] Stěžovatel uvádí dva okruhy kasačních námitek. V první řadě se domnívá, že žaloba na ochranu před nečinností byla nepřipustná, protože žalobkyně nepodala odvolání proti rozhodnutí o přerušení řízení, a nevyčerpala tak prostředky na ochranu před nečinností podle správního řádu. Vedle toho považuje stěžovatel v dané věci přerušení řízení kvůli probíhajícímu trestnímu řízení za správný postup.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou, podle které žalobkyně nevyčerpala prostředky na ochranu před nečinností podle správního řádu. Tato námitka není důvodná.

[11] Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. se může u soudu domáhat žalobou ochrany před nečinností správního orgánu *ten, kdo bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu (...).*

[12] Co se rozumí vyčerpáním těchto prostředků, bylo jednoznačně vyřešeno judikaturou citovanou městským soudem. Rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 5 Ans 4/2012-20 uvádí, že prostředkem na ochranu před nečinností v řízení vedeném podle správního řádu, který musí žalobkyně před podáním žaloby využít, je žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 věty poslední správního řádu, nikoliv odvolání proti rozhodnutí o přerušení řízení. Jak dále vyložil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodech 42 a násl. unesení čj. 7 Ans 10/2012-46, v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti je otázka přerušení řízení otázkou skutkovou; soud k námitkám posuzuje, zda k přerušení správního řízení byly skutečné důvody, nebo jde ve skutečnosti o nečinnost.

Jinak by se ostatně žalobci soudní ochrany před nečinností nedomohli, neboť přezkoumání rozhodnutí o přerušení řízení žalobou proti rozhodnutí podle § 65 s. ř. s. je podle § 70 písm. c) s. ř. s. vyloučeno, protože jde o úkon, jímž se upravuje řízení před správním orgánem. Žalobkyně by tedy sice mohla podat odvolání proti tomuto rozhodnutí, jak uvádí stěžovatel, avšak nemohla by již podat žalobu proti rozhodnutí o tomto odvolání. Výklad stěžovatele tak nemůže obstát, protože by žalobkyni byla upřena soudní ochrana podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.

[13] Dále se Nejvyšší správní soud zabýval námitkami proti způsobu, jakým městský soud v daném případě posoudil důvodnost přerušení řízení. Ani tyto námitky nejsou důvodné.

[14] Podle § 78 odst. 1 zákona o zaměstnanosti platí, že *zaměstnavateli, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném trhu práce, se poskytuje příspěvek na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením formou částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy a dalších nákladů*. Úřad práce dohodu o uznání zaměstnavatele na chráněném trhu práce vypoví, pokud nastane jeden z případů stanovený v § 78 odst. 8 zákona o zaměstnanosti: (1) *přestane splňovat některou z podmínek pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele uvedenou v odstavci 2 písm. b) nebo c) nebo v odstavci 2 písm. d) bodě 3*; podmínka podle odst. 2 písm. b) konkrétně požaduje, že *zaměstnavatel nebyl pravomocně odsouzen pro trestný čin podvodu podle jiného právního předpisu v souvislosti s poskytováním příspěvku na podporu zaměstnávání osob se zdravotním postižením podle tohoto zákona*; (2) *po 2 po sobě jdoucí kalendářní čtvrtletí nesplňuje některou z podmínek pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele uvedenou v odstavci 2 písm. a) nebo v odstavci 2 písm. d) bodě 1 nebo 2*; (3) *nebo opakovaně uvedl v roční zprávě o činnosti zaměstnavatele nepravdivé údaje*.

[15] Způsob výpočtu příspěvku pak upravuje § 78a odst. 2 zákona o zaměstnanosti, jsou jím *nabrazovány skutečně vynaložené prostředky na mzdy nebo platy v měsíční výši 75 % prostředků skutečně vynaložených na mzdy nebo platy na zaměstnance v pracovním poměru, který je osobou se zdravotním postižením (...)*. Krajská pobočka Úřadu práce vydá v návaznosti na zjištěný stav věci rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky [§ 78a odst. 8 písm. a) zákona o zaměstnanosti], nebo rozhodne o neposkytnutí příspěvku v případě nesplnění podmínek [odst. 8 písm. b) stejného ustanovení], popřípadě rozhodne o neposkytnutí příspěvku v části, ve které zaměstnavatel ohledně vynaložených prostředků nedoložil, že dotčení zaměstnanci jsou osobami se zdravotním postižením, či prostředky v dané výši vůbec nevyplatil [odst. 8 písm. c) a d) stejného ustanovení].

[16] Žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je možné se podle § 79 s. ř. s. domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. Pro úspěšné uplatnění této žaloby je třeba, aby daný správní orgán měl zákonnou povinnost vydat požadované rozhodnutí či osvědčení (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2004, čj. 2 Ans 1/2004-64, č. 670/2005 Sb. NSS). Zároveň je třeba důsledně rozlišovat žalobu na ochranu proti nečinnosti jako nástroj umožňující žalobci dosáhnout vydání rozhodnutí, od žaloby proti rozhodnutí podle § 65 a násl. s. ř. s., představující přezkum samotného rozhodnutí. Jak totiž dovodil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 10. 2011, čj. 9 Ans 11/2011-21 „*soudní ochrana proti nečinnosti je tak*

pokračování

po bezvýsledném vyčerpání prostředků ve správním řízení poskytována především z toho důvodu, aby účastník řízení, jehož práva a povinnosti mohou být tímto řízením a jeho výsledkem dotčena, nesetrvával ve stavu právní nejistoty za situace, kdy již příslušné úkony směřující ke změně jeho právního postavení byly jím samým nebo příslušným správním orgánem učiněny a kdy tedy již pouze zbývá vydat ono správní rozhodnutí, proti němuž by se pak mohl případně bránit správní žalobou.“ Žalobce se tedy nemůže žalobou na ochranu proti nečinnosti domáhat určitého způsobu rozhodnutí, ale jen vyslovení povinnosti správního orgánu rozhodnout. Přezkum zákonnosti následně vydaného rozhodnutí je vyhrazen žalobě proti rozhodnutí. Z toho vyplývá, že v řízení o žalobě na ochranu proti nečinnosti se soud k žalobním námitkám může zabývat dvěma okruhy otázek: (1) zda správní orgán má v dané věci povinnost vydat rozhodnutí či osvědčení; (2) zda ve věci dochází k průtahům a pokud ano, zda pro ně existují obsahové důvody (včetně důvodů pro přerušení řízení, viz výše uvedené usnesení čj. 7 Ans 10/2012-46), nebo zde tyto důvody nejsou, a jde tudíž o nečinnost.

[17] Předmětem sporu je důvodnost přerušení řízení ze strany stěžovatele. Ten svoji povinnost rozhodnout nepopírá, tvrdí však, že je třeba vyčkat výsledku trestního řízení. Z výše uvedené právní úpravy ovšem plyne, že zákon o zaměstnanosti nespojuje s odsouzením žalobkyně zánik nároku na vyplacení příspěvku, ani neplatnost dohody o uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele na chráněném trhu práce; ta představuje subordinační veřejnoprávní smlouvu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 4. 2020, čj. 5 Ads 364/2019-29), tudíž její neplatnost může nastat jen v případech stanovených zvlášť zákonem, protože ustanovení občanského zákoníku o neplatnosti se s ohledem na § 170 správního řádu neužijí ani přiměřeně. Podle stejného ustanovení rovněž nepřipadá v úvahu odstoupení od smlouvy. Zákon o zaměstnanosti v případě odsouzení žalobkyně opravňuje stěžovatele v § 78 odst. 8 písm. a) pouze k vypovězení dohody. Podle § 78 odst. 9 stejného zákona trvá výpovědní doba 2 měsíce a zaměstnavatel je až do jejího skončení oprávněn poskytovat výrobky, služby a zakázky za účelem splnění povinnosti zaměstnávat osoby se zdravotním postižením ze strany odběratelů těchto výrobků, služeb a zakázek podle § 81 odst. 1 zákona o zaměstnanosti. Může-li zaměstnavatel po celou dobu výpovědní doby zaměstnávat osoby se zdravotním postižením, je logické, že za tuto dobu může za splnění dalších zákonných podmínek čerpat příspěvek ve formě částečné úhrady vynaložených prostředků na mzdy nebo platy těchto zaměstnanců a dalších nákladů, ledaže by to zákon výslovně vyloučil. To však nečiní. Je tedy zřejmé, že výpověď dohody nemá účinky na nároky vzniklé do uplynutí výpovědní doby. O těch tedy musí stěžovatel rozhodnout, pokud zaměstnavatel podá příslušnou žádost o vyplacení příspěvku, jak už správně dovodil městský soud. Otázka případného odsouzení žalobkyně je tudíž pro toto rozhodování bez významu a nepředstavuje pro něj předběžnou otázku. Stěžovatel tedy správní řízení z důvodu probíhajícího trestního řízení přerušovat neměl, a pokud tak učinil, je nečinný, a městský soud mu správně uložil povinnost vydat rozhodnutí.

[18] Stěžovatel pomíjí, že pokud má na základě trestního řízení pochybnosti o správnosti písemností předložených žalobkyní v řízení o vyplacení příspěvku, pak musí sám zjistit stav věci (§ 3 správního řádu) a rozhodnout o vyplacení či nevyplacení příspěvku. Jak totiž vyplývá z výše vyložené podstaty žaloby na ochranu proti nečinnosti, povinnost rozhodnout žádným způsobem nepředurčuje obsah takového rozhodnutí, jak ostatně případně poznamenal už městský soud. Nejvyšší správní soud ohledně právní úpravy účinné do 31. 12. 2011 dovodil, že i v případě pravomocného odsouzení

zaměstnavatele za trestný čin dotačního podvodu musí stěžovatel sám zjistit, v jaké výši byly prostředky skutečně vyplaceny a v jaké výši šlo o fabulované údaje uváděné v rámci dotačního podvodu (viz rozsudek ze dne 16. 12. 2020, čj. 1 Ads 282/2019-37; v tam projednávané věci k odsouzení zaměstnavatele skutečně došlo, a to za podvod v témže období, za které zaměstnavatel žádal o vyplacení příspěvku, avšak trestní soud přesnou výši škody nevyčíslil). Nejvyšší správní soud v této věci poznamenal: *„Ačkoliv zneužití tohoto příspěvku s cílem vlastního obohacení, které bylo prokázáno v trestním řízení (...), je jednoznačně nejen protiprávním, ale i nemorálním jednáním, které Nejvyšší správní soud považuje za rozporné s dobrými mravy a zásadami slušnosti, je nutno přisvědčit městskému soudu, že zákon o zaměstnanosti v rozhodném znění nespojoval obecně s takovým jednáním následek neposkytnutí příspěvku jako celku, resp. neposkytnutí té části příspěvku, jež nebyla ovlivněna tímto jednáním.“*

[19] Tyto závěry lze vztáhnout i na později účinné znění zákona o zaměstnanosti, protože změny zavedené zákonem č. 367/2011 Sb. (zejména uzavírání dohody se zaměstnavatelem) nezměnily nárokovou podstatu daného příspěvku. Pokud tedy stěžovatel uzavře se zaměstnavatelem dohodu, ten splní podmínky a podá žádost, má na vyplacení příspěvku subjektivní právo. Závěr o nárokové povaze příspěvku rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v bodech 41 a násl. rozsudku ze dne ze dne 30. 9. 2015, čj. 9 Ads 83/2014 - 46, č. 3324/2016 Sb. NSS opřel mj. o znění § 78 zákona o zaměstnanosti účinného do 31. 12. 2011, který obsahoval formulace *„zaměstnavateli ... se poskytuje příspěvek“*, *„příspěvek náleží zaměstnavateli měsíčně ve výši“*, *„úřad práce vydá rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje ...“*).

[20] Současné znění § 78 a § 78a zákona o zaměstnanosti, které je účinné od 1. 1. 2018 a použije na projednávanou věc, neboť dohoda o uznání zaměstnavatele je podle spisového materiálu platná od 16. 5. 2018, je co do použitých výrazů podobné. Podle § 78a odst. 1 tohoto znění *zaměstnavateli, se kterým Úřad práce uzavřel dohodu o uznání zaměstnavatele, se poskytuje příspěvek*; dále následuje mechanismus výpočtu příspěvku a výčet různých podmínek pro vyplacení příspěvku, ohledně nichž podle § 78a odst. 8 písm. a) platí, že stěžovatel *vydá rozhodnutí o poskytnutí příspěvku, pokud zaměstnavatel splňuje podmínky pro poskytnutí příspěvku uvedené v odstavcích 1 a 4*. V § 78a odst. 8 písm. b) až f) jsou pak vymezeny případy, ve kterých naopak stěžovatel rozhodne o nevyplacení příspěvku. Ani ty však neposkytují žádný prostor pro úvahu, viz např. § 78a odst. 8 písm. b): stěžovatel *vydá rozhodnutí o neposkytnutí příspěvku, pokud nejsou splněny podmínky uvedené v písmenu a)*; shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 7. 2017, čj. 2 Ads 340/2018-23, zejm. bod 11. Ostatně o nárokové povaze příspěvku není mezi stranami sporu. Jako nárokový byl příspěvek koncipován už při vydání zákona o zaměstnanosti, jelikož ho jako takový popisovala už příslušná důvodová zpráva (viz bod 46 citovaného rozsudku čj. 9 Ads 83/2014-46).

[21] Na nárokové povaze daného příspěvku nic nemění ani skutečnost, že Nejvyšší správní soud v bodu 23 rozsudku čj. 1 Ads 282/2019-37 poukázal na účel novelizací zákona o zaměstnanosti provedených s účinností od 1. 1. 2012 a 1. 1. 2018, které měly za cíl omezit zneužívání spojené s daným příspěvkem, a to především navázáním nároku na příspěvek na dohodu o zřízení či vymezení chráněných pracovních míst (od 1. 1. 2012), a později navázáním nároku na dohodu o uznání zaměstnavatele za zaměstnavatele působícího na chráněném pracovním trhu (od 1. 1. 2018). Jak totiž uvádí bod 23 rozsudku

pokračování

čj. 1 Ads 282/2019-37, zneužívání, proti němuž měly působit uvedené legislativní změny, bylo spojeno s nejasným okruhem oprávněných zaměstnavatelů, protože až do 31. 12. 2011 mohl zaměstnavatel žádat o příspěvek bez předchozího uzavření dohody. K vydání rozhodnutí o jeho vyplacení musel sice splnit příslušné podmínky, ale jejich splnění mohl díky omezenému kontrolnímu mechanismu snadněji předstírat, například pomocí osob fiktivně „pracujících“ z domova (srov. důvodovou zprávu ke sněmovnímu tisku 373, VI. volební období, s. 34). Vedle toho zákonodárce podmínky pro poskytování příspěvku celkově zpřísnil, navázal například výši příspěvku na prostředky skutečně vyplácené zaměstnanci; do roku 2011 totiž docházelo k účelovým srážkám ze mzdy za různá fiktivní školení a další „plnění“ zaměstnavateli (viz stejná důvodová zpráva). Z textu novelizovaného zákona rozebraného výše, ani z důvodových zpráv (kromě již citované jde o zprávu ke sněmovnímu tisku 1072, VII. volební období), však nevyplývá, že by zákonodárce zamýšlel odstranit subjektivní právo na vyplacení příspěvku, pokud zaměstnavatel má uzavřenou danou dohodu a splní podmínky, nebo že by zamýšlel spojit s pravomocným odsouzením za trestný čin podvodu spáchaný v souvislosti s poskytováním daného příspěvku zánik práva na příspěvek za dobu před takovým odsouzením.

[22] Sám stěžovatel, pokud jde o otázku případného zániku práva na příspěvek za dobu před odsouzením, v kasační stížnosti žádnou podrobnější argumentaci neuvádí. V kasační stížnosti pouze obecně uvádí, že si je vědom právní úpravy, která umožňuje žádat vrácení vyplaceného příspěvku (§ 78a odst. 10 zákona o zaměstnanosti). Rozhodování o povinnosti vrátit vyplacený příspěvek však podle jeho praktických poznatků není příliš efektivní, zejména pro nízkou úspěšnost při vymáhání této povinnosti. Protože jde o nakládání se státními prostředky, je třeba trvat na tom, že probíhající trestní řízení je předběžnou otázkou, na které závisí posouzení, zda příspěvek lze poskytnout či nikoli. Jinak by totiž hrozilo, že bude příspěvek poskytnut i zaměstnavateli, který byl pravomocně odsouzen pro dotační podvod v souvislosti s čerpáním příspěvku.

[23] K těmto obecným úvahám stěžovatele je třeba poukázat znovu na závěry rozsudku čj. 1 Ads 282/2019-37, že *„pokud stát plní své veřejné úkoly prostřednictvím jiných osob (ať už jsou jimi zaměstnavatelé poskytující zaměstnání zdravotně postiženým osobám, neziskové subjekty zajišťující péči o příslušníky různých znevýhodněných či přímo ohrožených skupin osob, která by jinak příslušela státu), pak se stát nemůže, nevyplývá-li to přímo ze zákonné úpravy, zprostit své odpovědnosti řádného rozhodování o právech těchto subjektů poukazem na své postavení dobrodince.“* I když jde tedy o nakládání se státními prostředky, jak uvádí stěžovatel, je třeba postupovat v souladu se zákonem. Je-li postup podle zákona málo efektivní, nemůže to znamenat, že je správní orgán oprávněn zvolit cestu, která nemá oporu v zákoně.

[24] Stěžovatel tedy má podle § 78a odst. 10 zákona o zaměstnanosti povinnost rozhodnout o vrácení poskytnutého příspěvku nebo jeho poměrné části, zjistil-li mimo jiné, že *zaměstnavatel přestal splňovat některou z podmínek stanovených pro uzavření dohody o uznání zaměstnavatele podle tohoto zákona.* Tato právní úprava se výslovně týká vrácení již poskytnutého příspěvku, a není zřejmé, jak by se mohla promítnout do rozhodování o vyplacení příspěvku. Ustanovení § 78a odst. 8 zákona o zaměstnanosti, které stanoví, za jakých podmínek stěžovatel rozhodne o neposkytnutí příspěvku, žádnou možnost, jak vzít v úvahu odsouzení zaměstnavatele, nedává. Stěžovatel pak v tomto směru žádnou

argumentaci neuvádí. Neobjasňuje, na základě jakého ustanovení by po případném odsouzení žalobkyně hodlal rozhodnout o neposkytnutí příspěvku. Nutno dodat, že zatímco žalobkyně žádá o příspěvek za 1. čtvrtletí 2019, který je předmětem nyní posuzovaného řízení, trestní řízení se vede pro podezření z trestného činu dotačního podvodu v souvislosti s čerpáním příspěvku v roce 2017. Žádnou bližší souvislost, než jen to, že jde o téhož zaměstnavatele, stěžovatel neuvádí. Není úkolem Nejvyššího správního soudu, aby tyto možnosti hledal namísto stěžovatele, a vlastně tak dodatečně odůvodňoval rozhodnutí o přerušení řízení, a to tím spíše pokud na odlišnost těchto dvou řízení poukazoval již městský soud a stěžovatel na tuto argumentaci vůbec nezareagoval.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji dle § 110 odst. 1 věty druhé s. ř. s. zamítl.

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalobkyni, která měla ve věci úspěch, žádné náklady v řízení o kasační stížnosti nevznikly. Byla sice zastoupena advokátem, ten ale neučinil v řízení o kasační stížnosti žádný úkon právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. dubna 2021

Petr Mikeš
předseda senátu